

Sygn

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 168/15</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 czerwca 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera (spr.) SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **17 czerwca 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o odsetki

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **29 grudnia 2014 r.** sygn. akt **III U 1249/14**

I. **zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 30 września 2014 r. w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni A. B. prawo do ustawowych odsetek od kwoty świadczenia rentowego liczonych od 22 września 2012 r. do dnia zapłaty,**

II. **dalej idącą apelację oddala,**

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawczyni A. B. kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sygn. akt III AUa 168/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni A. B. prawa do wypłaty odsetek za okres od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2014 r.

W uzasadnieniu odwołując się do treści art. 118 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS wskazano, iż wyrok Sądu Apelacyjnego, który wpłynął do Oddziału ZUS w R. 12 września 2014 r. nie zawierał orzeczenia o stwierdzeniu odpowiedzialności organu rentowego, stąd brak podstaw do wypłaty odsetek.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni A. B., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez orzeczenie o przyznaniu prawa do wypłaty żądanych odsetek za zwłokę za okres od 1 lipca 2012 r. do dnia wypłaty zaległej renty, a ponadto zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawczyni wskazała prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 4 września 2014 r., wydany w sprawie sygn. akt III AUa 1257/12 przyznający jej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 lipca 2012 r. na okres 2 lat. Prawo do odsetek za zaległe świadczenia, zdaniem wnioskodawczyni, wynika wprost z art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Zakład obowiązany był stosownie do tych regulacji wypłacić odsetki z urzędu łącznie z wypłatą zaległego świadczenia. W niniejszej sprawie wystąpiła przesłanka ponoszenia odpowiedzialności za opóźnioną wypłatę przez Zakład, gdyż to z powodu błędnej interpretacji stanu faktycznego sprawy (stanu zdrowia zainteresowanej), organ rentowy wydał nieprawidłową decyzję.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Odwołując się do treści art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ZUS wskazał, że ostatnią okolicznością w sprawie wniosku o wypłatę renty na dalszy okres był wpływ prawomocnego wyroku i od tego momentu należało liczyć termin na wydanie decyzji i wypłatę należności (przy zachowaniu prawa ZUS do wyjaśnienia niezbędnych okoliczności dla dokonania prawidłowej wypłaty) – wyrok ustalający prawo do wypłaty renty na dalszy okres nie zawierał stwierdzenia o odpowiedzialności ZUS za nieustalenie ostatniej okoliczności do wydania decyzji i faktycznie takiej winy po stronie ZUS nie było.

Po rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu wyrokiem z 29 grudnia 2014r. oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż wnioskodawczyni A. B. wnioskiem z 29 czerwca 2012r. wystąpiła o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z 1 sierpnia 2012 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że nie jest ona niezdolna do pracy, a na skutek sprzeciwu wnioskodawczyni od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, sprawa została przekazana do rozpoznania Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z 21 sierpnia 2012 r. potwierdziła stanowisko lekarza orzecznika. W rezultacie powyższego, decyzją z 23 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Na skutek odwołania A. B. od powyższej decyzji, Sąd Okręgowy w Przemyślu wyrokiem z 20 sierpnia 2013 r. sygn. III U 1820/12 oddalił odwołanie. W toczącym się w sprawie postępowaniu Sąd ustalił, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Sąd Okręgowy dokonując weryfikacji stanowiska prezentowanego przez organ rentowy przeprowadził dowody z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa i endokrynologa, medycyny pracy i ortopedy oraz medycyny pracy i neurologii.

Biegli wydali opinie, w których przedstawili wnioski końcowe przeprowadzonych przez siebie działań wskazując, w przypadku zespołu biegłych z zakresu neurologii i endokrynologii oraz medycyny pracy i neurologii, na brak istnienia u wnioskodawczynie niezdolności do pracy. Natomiast zespół biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy i ortopedii nie przedstawił wspólnego stanowiska. Biegły lekarz specjalista z zakresu medycyny pracy ustalił bowiem istnienie niezdolności do pracy wnioskodawczynie. Sąd Okręgowy wskazując natomiast na jednostkowość tej opinii uznał ją za niemiarodajną dla rozstrzygnięcia w sprawie, opierając się na pozostałych wydanych w sprawie opiniach biegłych.

Na skutek apelacji wnioskodawczynie A. B. od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z 4 września 2014 r. sygn. III AUa 1257/13 zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 23 sierpnia 2012 r. w ten sposób, że przyznał A. B. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres 24 miesiące od 1 lipca 2012 r. i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawczynie kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny przyjął, iż w sprawie dwóch biegłych lekarzy sądowych specjalistów z zakresu medycyny pracy wyraziło bardzo odmienne stanowisko końcowe, zatem zaszła konieczność przedstawienia przez nich wspólnie swoich ostatecznych wniosków. Z tego też powodu przeprowadzono w postępowaniu apelacyjnym dowód ze wspólnej opinii tych biegłych. W rezultacie biegli ostatecznie uzgodnili swoje stanowisko, po przeprowadzeniu ponownych oględzin wnioskodawczynie i zapoznaniu się z dokumentacją z leczenia, przyjmując istnienie częściowej okresowej niezdolności do pracy wnioskodawczynie – na okres 24 miesiące. Sąd Apelacyjny wskazał, że stan sprawy istniejący po uzupełnieniu materiału dowodowego w postępowaniu apelacyjnym to sytuacja, w której obydwaj biegli z zakresu medycyny pracy wskazali na niezdolność okresową wnioskodawczynie do pracy, a pozostali biegli wydający opinię na etapie postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym, uznali brak takiej niezdolności. Sąd Apelacyjny uznał, iż niewątpliwie wiedza lekarzy specjalistów z zakresu medycyny pracy ma charakter na tyle obszerny, iż pozwala im zarówno wskazać przesłanki natury medycznej, jak i dopasować je do warunków zatrudnienia możliwych dla danej osoby posiadającej określone wykształcenie. W rezultacie Sąd Apelacyjny po przeprowadzeniu czynności związanych z uzupełnieniem zgromadzonego materiału dowodowego, uznał wniesioną apelację za uzasadnioną. Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie wpłynął do Oddziału ZUS w R. 11 września 2014 r. Decyzją z 25 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, realizując prawomocny wyrok z 4 września 2014 r., przeliczył od 1 lipca 2012 r., tj. od daty określonej wyrokiem Sądu, rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, wskazując jednocześnie, iż przysługuje ona do 30 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy ustalił ponadto, iż 24 września 2014 r. wnioskodawczynie A. B. wystąpiła o wypłatę należnych jej odsetek za okres od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2014 r. W rozpatrzeniu powyższego wniosku wydano decyzję będącą przedmiotem rozpoznawanej sprawy.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentacji, której domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto jej wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron tj. z akt rentowych wnioskodawczynie oraz wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu z 20 sierpnia 2013 r. i wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 4 września 2014 r. i jego uzasadnienia.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie wnioskodawczynie A. B. za nieuzasadnione. Zdaniem Sądu Okręgowego zasadność oceny dokonanej przez ZUS została pozytywnie zweryfikowana w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji w sprawie sygn. akt III U 1820/12, na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych, które Sąd uznał za wiarygodne. Ustalenia biegłych, których opinie podzielił Sąd, stanowiły podstawę faktyczną wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu z 20 sierpnia 2013 r., oddalającego odwołanie ubezpieczonej. Dopiero w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w rezultacie wydania nowej opinii, dokonano odmiennej oceny stanu zdrowia stanowiącej podstawę do przyznania wnioskodawczynie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, jednocześnie jednak nie stwierdzono odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu prawa do spornego świadczenia.

Wobec powyższego w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia rentowego, będącego przedmiotem

toczącego się wówczas postępowania sądowego. Uznać bowiem należy, jak wywodzi Sąd Okręgowy, iż ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji ustalającej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawczyni był wpływ do ZUS prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 4 września 2014 r. Od tego momentu należało liczyć termin na wydanie decyzji przyznającej prawo do świadczenia i wypłatę należności. Decyzja przyznająca wnioskodawczyni prawo do spornego świadczenia została wydana 29 września 2014 r., a zatem w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia powołano art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku, wnioskodawczyni domagała się zmiany kwestionowanego orzeczenia i zasądzenia odsetek oraz kosztów postępowania. Wnioskodawczyni wskazała na błąd organu rentowego skutkujący odmową przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, który uzasadnia uwzględnienie jej żądania.

W odpowiedzi na apelację pozwany Zakład domagał się jej oddalenia jako bezzasadnej.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył co następuje :

Apelacja wnioskodawczyni jest co do zasady uzasadniona i skutkuje wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Istotą niniejszej sprawy było rozstrzygnięcie, czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji, a to w odniesieniu do wnioskodawczyni A. B. decyzji ustalającej po 1 lipca 2012 r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Od pozytywnego przesądzenia tej kwestii uzależniona jest bowiem kwestia obowiązku wypłaty przez organ rentowy na rzecz wnioskodawczyni ustawowych odsetek od kwoty świadczenia rentowego, o których mowa w art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Na wstępie niniejszych rozważań przesądzić należy, że okoliczność, iż orzeczenie organu odwoławczego, w wykonaniu którego wydana została przez organ rentowy zgodna z prawem decyzja, nie zawierało rozstrzygnięcia o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o której mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. Nadmienić należy, że kwestia ta była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w uchwale z 24 marca 2011 r. I UZP 2/11, opowiedział się za takim właśnie stanowiskiem, powszechnie zaakceptowanym w orzecznictwie sądów powszechnych. Stąd też okoliczność, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 4 września 2014 r. sygn. akt III AUa 1257/13 przyznający wnioskodawczyni prawo do renty, nie zawierał rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego nie pozbawia A. B. możliwości żądania odsetek, przy czym jego zasadność oceniona być musi przez pryzmat przesłanek zawartych w art. 85 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy systemowej. Przypomnieć należy, że wskazana norma stanowi, że jeżeli organ rentowy, w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych, nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, przy zastrzeżeniu, że nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Zauważyć przyjdzie, że błędy organu rentowego rodzące jego odpowiedzialność w postaci zapłaty odsetek można zakwalifikować jako błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych.

W przedmiotowej sprawie roszczenie wnioskodawczyni oparte jest na twierdzeniach dotyczących popełnionego przez pozwany organ błędu w ustaleniach faktycznych, skutkującego odmową ustalenia na jej rzecz w przypisanym terminie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W ocenie wnioskodawczyni, pozwany organ wydając decyzję odmawiającą jej prawa do renty po 30 czerwca 2012 r. dysponował materiałem dowodowym, który pozwalał na

uznanie, że jest ona w dalszym ciągu niezdolna do pracy. Błędna ocena stanu zdrowia lekarzy organu rentowego doprowadziła do wydania decyzji niezgodnej ze stanem faktycznym.

Oceniając wskazane okoliczności, pod kątem przypisania organowi rentowemu błędu skutkującego powstaniem obowiązku zapłaty odsetek, wyjaśnić należy, że dla ustalenia, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie organ ten nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia, a to przy uwzględnieniu okoliczności, czy pozwany Zakład w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji.

W tym kontekście przypomnieć należy, że zgodnie z treścią §3 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz.U. 2004, Nr. 273, poz. 2711), oddział ZUS w wyznaczonym terminie kieruje osobę w stosunku do której ma być wydane orzeczenie na badania przeprowadzone przez lekarza orzecznika, lekarza konsultanta, psychologa, na badania dodatkowe lub obserwację szpitalną. Z analizy dokumentacji rentowej wnioskodawczyni, wynika iż ostatnia korzystna dla niej decyzja przypadająca przed 30 czerwca 2012r. wydana została 22 marca 2012r. Podstawę jej wydania stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika z 6 marca 2012 r. wydane na podstawie dokumentacji z dotychczasowego przebiegu leczenia i wystawionych przez lekarzy leczących zaświadczeń. Taka dokumentacja medyczna oraz informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS stanowiły podstawę do wydania kolejnego orzeczenia lekarza orzecznika, tym razem negatywnego dla wnioskodawczyni z 1 sierpnia 2012r., jak i komisji lekarskiej z 21 sierpnia 2012r. Zauważyć przyjdzie że w świetle zapisu zawartego w powoływanej informacji o przebytej rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS, dotyczącego przeciwwskazań do pracy (unikanie pracy w pozycji wymuszonej, dźwigania ciężkich przedmiotów), przy uwzględnieniu kwalifikacji zawodowych wnioskodawczyni (sprzedawca, oczyszczacz chemiczny), konieczna do prawidłowej oceny spornej okoliczności była opinia właściwego specjalisty konsultanta, czego jednak nie uczyniono. Już ta okoliczność skutkuje uznaniem, że pozwany Zakład na tym etapie postępowania nie wyjaśnił wszystkich okoliczności niezbędnych do wydania prawidłowej decyzji. Zatem ewentualne wątpliwości w odniesieniu do stanu zdrowia wnioskodawczyni pozwany organ rentowy mógł wyjaśnić, jak już wyżej wskazano, przeprowadzając opinię właściwego lekarza konsultanta. Skutkiem zaniechania tej czynności musi być zaś stwierdzenie, że nie poczynił on w sprawie wszystkich możliwych ustaleń faktycznych, a co za tym idzie, nie wyjaśnił wszystkich okoliczności koniecznych do wydania prawidłowej decyzji. W tej zaś sytuacji uznać należało, że opóźnienie w przyznaniu świadczenia na rzecz wnioskodawczyni jest następstwem okoliczności, za które Zakład ponosi odpowiedzialność. Tym samym stosownie do treści art. 85 ustawy systemowej jest on zobowiązany do wypłaty na rzecz A. B. odsetek ustawowych. Wskazać przyjdzie, że zgodnie § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie

w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 1999, nr 12, poz. 104) przewidziane w przepisie art. 85 ustawy odsetki nalicza się od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Mając na względzie zapis tej normy, jak również okoliczności dotyczące oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni (orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu z 21 sierpnia 2012r.) oraz treść art. 118 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zgodnie z którym organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy co do zasady w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przyjąć należało, że roszczenie odsetkowe wnioskodawczyni jest uzasadnione od 22 września 2012 r. Od daty orzeczenia komisji lekarskiej należało zatem liczyć trzydziestodniowy termin do wydania przez organ rentowy prawidłowej decyzji. Wyżej wskazana data jest bowiem datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, gdyż dopiero w tej dacie została wyczerpana dwustopniowa struktura orzeczniczo – lekarska w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. W orzecznictwie przyjmuje się, iż wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia – tak jak to miało miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r. I UK 159/04, z 27

września 2002 r., II UK 214/02). Tutejszy Sąd w pełni akceptuje poglądy prezentowane w powołanym orzecznictwie. Konsekwencją powyższego - w odniesieniu do stanu faktycznego sprawy - jest więc stwierdzenie, iż w dacie upływu owych 30 dni liczonych od daty przywoływanego orzeczenia komisji lekarskiej ZUS

z 21 sierpnia 2012r. organ rentowy popełnił błąd przyjmując, iż wnioskodawczyni nie spełniła merytorycznych przesłanek do przyznania żadanego świadczenia, a dalej,

iż z tego tytułu przysługują jej odsetki w ustawowej wysokości naliczane od kwoty przyznanego świadczenia, poczynając od dnia następnego po upływie terminu do ustalenia prawa do tegoż świadczenia, a więc od 22 września 2012 r. do dnia zapłaty - stosownie do treści § 2 ust.2 powołanego wyżej rozporządzenia. Już tylko na marginesie rozpoznawanej sprawy przyjdzie zauważyć, iż wpływ prawomocnego wyroku do organu rentowego, jako dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i zachowanie terminu określonego w art. 118 ust.1 stanowi przesłankę do odmowy wypłaty odsetek tylko w sytuacji, gdy uwzględnienie żądania było rezultatem zabiegów ocennych w postępowaniu sądowym, których nie można utożsamiać z zawinionym działaniem organu rentowego skutkującego odpowiedzialność

z tytułu odsetek (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 2004r. sygn. akt III UA 1/04 oraz z 7października 2004 r. sygn. akt II UK 485/03). Przywołane powyżej fakty potwierdzają zaś, iż już w dacie orzekania przez komisję lekarską ZUS 21 sierpnia 2012r. powinny zostać wyjaśnione wszystkie okoliczności niezbędne do wydania poprawnej merytorycznie decyzji o przyznaniu wnioskodawczyni prawa do spornego świadczenia.

Orzeczenie zawarte w pkt. I wyroku znajduje oparcie w treści powołanych wyżej przepisów oraz art. 386 § 1 kpc. Apelacja wnioskodawczyni, co do zapłaty odsetek za okres od 1 lipca 2012 r. do 21 września 2012 r., jako nieuzasadniona z podanych wyżej przyczyn została oddalona po myśli art. 385 kpc, o czym tutejszy Sąd orzekł w pkt. II wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc, art. 9 i art. 108 oraz §12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.